

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

у вівторок, четвер, суботу і неділю.

Редакція і Адміністрація „Буковини“ знаходиться в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всі дописи адресувати належить. — Бюро редакції отворене щодня від 8. рано до 8. вечером.

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ вносить:

на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
„ місячно — „ 85 „
для заграниці 15 рублів або 24 франків.

Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі газет Л. Горвица в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

Як поступати треба при ревізії катастру в сім році?

(Наука для господарів).

Позаяк закон про ревізію катастру ґрунтового доси в раді державній не єсть ухвалений, то і легко могло би статись, що селяни наші, не знаючи розпоряджень, виданих правительством у тім взгляді, могли би потерпіти великі шкоди.

Ревізія катастру ґрунтового має на цілі, справити ті недокладности в класифікації ґрунтів, які могли зайти перед п'ятнадцяти літами, коли у нас ґрунти класифіковано, а на основі класифікації і означувано, який чистий дохід має хто з свого ґрунту і як високий податок з того ґрунту він має платити.

Ревізію катастру будуть тепер, в 1895 році, переводити ґеометри евіденційні. Але ревізія та обійме лиш ґрунти тих господарів, котрі о таку ревізію упімнуть ся. Хто не упімне ся о то, або хто не має причини о ревізію катастру упімнутись (бо его ґрунт перед 15 роками справедливо скласифіковано), того нова ревізія катастральна не обійме. Але хто тепер занедбає упімнутись о свою кривду, той сам собі припише шкоду.

Ревізію катастру ґрунтового розпорядило вже міністерство скарбу письма-

ми під днем 2. квітня 1895 до ч. 13.887 і 13. квітня 1895 до ч. 9.071. Розпорядження сї одержали вже всі уряди евіденційні.

На основі тих розпоряджень мають ґеометри евіденційні обовязок, об'їздити всі громади повіту свого без виїмки та доходити на місци, чи зажаленя, внесені до уряду евіденційного вже перед тим і зажаленя подані на місци ґеометрови, суть оправдані?

Наколи ґеометер евіденційний був вже в якій громаді в тій цілі минушого року, а громадяни не представили ему своїх жалоб, то вільно їм ще і тепер внести такі жалоби посредством начальника громадского. ґеометер єсть і в такім разі обовязаний приїхати і на місци справдити ті жалоби.

Дальше обовязаний ґеометер евіденційний повідомити громаду тиждень (8 днів) наперед о своїм приїзді, а в тім повідомленю має стояти, що сего або того дня він приїде, щоби вислухати жалоби громадян що-до розслідження справи на місци.

Розслідження на місци в наслідок внесених жалоб, мають переводитись на основі § 22 закона з 23. мая 1883 р., в присутности начальника громади або заступника і двох знатоків поселених в

тій самій громаді і сьвідомих місцевих громадских обставин.

ґеометер обовязаний приглянутись тим поодиноким парцелям, про котрі внесено жалоби до уряду евіденційного, розслідити їх положене, розібрати землю (почву) наповерхну і підскибну, подивитись, чи поле лежить до сонця, чи земля має достаточну, чи за мало, чи за багато вогкості і т. д., щоби провирити, чи парцеля не єсть за високо закладована?

Кожний ґеометер має спис так званих взірцевих ґрунтів в кождім повіті шацунковім, а в списі тім суть вчислені знамена, після котрих сей або той ґрунт має бути зачислений до сїї або другої класи. Отже треба на се уважати, чи парцеля, о когру внесено жалобу, відповідає згаданим знаменам та чи не єсть за високо закладована?

По всім тім мають ґеометер і оба знатоки (мужі довіря) розсудити, до котрої класи належало би спірну парцелю зачислити? Їх ухвала має бути записана до протоколу з поданем причин, для яких парцеля буде вписана до тої або другої класи. Сей протокол має відтак бути пересланий до краєвої комісії шацункової.

Як би ґеометер не згодив ся в класифікованю парцелі з обома знатоками,

10) ПОНАД ДНІСТРОМ.

НОВЕЛЯ.

Написала

ЕВГЕНІЯ ЯРОШИНЬСКА.

—o—

(Дальше.)

VII.

Меланя чекала нетерпеливо повороту брата, робота не йшла їй якось, навіть з своїми ученицями не могла так свобідно, як завжди поводитись. Розпустивши їх у вівторок надвечером, пішла в ту сторону, звідки Орест мав надїхати. Ідучи засумувалась, легка тїнь горя осїла на єї гарних устах. Она нагадала собі минушість, як колись єї молоде палке серце вподобало собі було молодого учителя, що прийшов був на свою першу посаду до їх села, та заглянувши гарну попаданку, полюбив єї цілим серцем. Але не довго тревала сеся сїльска ідилля, бо родичі, побачивши прихильність своєї доньки до молодого учителя, старали ся всілякими способами віддалити его з села. Він пішов, але взяв Меланине серце з собою. Від того часу стала ся Меланя тихою, спокійною дівчиною, когтру любов ублагороднила, піднесла. Она не віддавала ся тузі, але старала ся тому народови, котрий єї милий любив, бути позиточною, помічною. Брат знав причини єї праці між народом і захоплював єї ще більше до того. Він жалував сестру, бо знав, що лю-

бов до молодого учителя не вигасне ніколи в єї серці. Але ніколи не натякав їй на него і не вговорював єї віддаватись за питомців, котрі раз враз добивали єї руки. Родичі гнівали ся нераз за те, що она відказує всім женихам, межи котрими була неодна так звана добра партия, але Меланя мовчала на їх вимівки, і лиш часом закрутили ся сльози в єї гарних очах. Она не знала, що з єї милим дїє ся, він зник з кружка знакомих їй людей.

Ідучи дорогою засумувала ся дівчина подумавши, що ціле єї жите переплине в незапокоєній тузі за милим. „Мені не мати щастя, сумувала она, та коби хоть тї, що я їх люблю, були щасливими, коби мій Орест дішнав свого щастя, тоді я буду тїшити ся его втїхою і забуду свій жаль.“

Туркотане возів перервало єї сумну задуму. Здалека побачила Меланя брата, що їхав в товаристві Галицких. Приближившись до Мелані, затримали ся ідучі, Орест і Галицкий зіскочили з брички. Галицкий представив Мелані свою молоду жінку. Меланя подала Ємілії руку й пожелала всего добра на нове жите. Ємілія подякувала сердечно, висказуючи при тім свою втїху з нового знаомства. Меланя просила молоду пару, щоби відвиділа їх дїм, на що Галицкий відповів, що при нагоді скористають з так сердечних запросин. Поговоривши ще хвильку, розійшли ся; Галицкі поїхали, а Орест лишив ся коло сестри.

— Ну, як тобі повело ся, Оресте? — запитала Меланя взявши, брата під руку і справившись домів.

Орест усміхнув ся щасливо. — Меланю моя, так мені повело ся, як я й не сподївав ся! Марія любить мене. Марія моя!

— Слава Богу! Оресте, ти не знаєш, яка я рада твою щастю! — Єї голос дрожав, в очах появили ся сльози.

Орест стиснув їй руку. — Сестричко моя любя — сказав з чутем — коби то я тобі міг до щастя допомогти, аж тоді чув би я своє щасте.

Меланя почервонїла.

— Лиши се брате — сказала мов неохотно — ти знаєш, що се неможлива річ. Розкажи мені лишче, як твоя Марія признала ся тобі, що тебе любить.

— Не мало труда коштувало се мене, доки она сказала, що я єї серцю дорогий, але за те моє щасте не має границь.

— Ти просив о єї руку, не так?

— Так є, але я говорив лиш з нею самою про се, бо з родичами не було як поговорити. Я казав, що напишу до неї, щоби она той лист могла своїм родичам показати, а потім мені дати відповідь. Мушу ще й з нашими родичами поговорити.

— Правда, що мусиш, але я знаю, що они не будуть нічого казати против Марії, бо она може числити ся до дуже добрих партий — сказала Меланя якось гірко.

— Небавом буде Марія мобою нареченою — сказав Орест щасливо — не заміняв бим ся тоді не знати з якими з якими богачами, панами! Я й сам не знаю, відки я до того щастя приходжу, таку дівчину як Марія мобою назвати

то знатоки мають право жадати, щоби їх оцінене враз з підставами (мотивами) було записане також до протоколу.

При оцінюванню парцелі має бути присутній і властитель чи посідабель ґрунту на основі § 24 закону з 23-го мая 1883 р.

Як би до якої громади ґеометер не хотів приїхати до ревізії катастральної, то громада має право упімнутись о то через начальника свого або через виділ повітовий в ц. к. старостві.

Тільки о то треба дбати, щоби громади на пусто не кликали ґеометра, наколи знають, що їх ґрунти справедливо заклясовані. Через то причинилась би робота ґеометрам без потреби, а і не лишив би ся їм час до того, щоби в других громадах перевести ревізію з всею точністю і совістю.

Катедральна церков руска в Станіславіві.

Допись „Буковини“.

Капітула єпископска в Станіславіві наміряє приступити до конечної потрібної реставрації катедрі тутешньої так з надвору, як і з середини. Мури єї, особливо з західної сторони, повідби-вані, тинь обпав, декуди дощ глибоко затікає і розрушує мури помалу. Рівночасно вириває потреба розширення катедрі о кілька метрів поза престіл. З огляду на се, що має прийти сюда з часом єпархіяльний семінар, прибуде висше як 70 питомців з наставниками і професорами богословія, треба доконче розширити пресвітерію, щоби при богослуженю можна клир помістити. До того і гр. кат. людність в Станіславівській катедральній парохії вже після спису з року 1890 без войска і вязів виносила до півнята тисяча, а від того часу значно збільшилась; самого же войска сталою гр. к. обрядом прибуло 11 сот, крім 400 вояків краювої оборони. Також з вереснем 1895 року прибувають в парохії 2 нові школи 4-класова дівоча школа в місті і 4-класова школа мішана в Княгинині-Гірці, а проєкує ся ще школа в Княгинині-Кольовій. Ті три школи мають після плану дістати окремого руского катехета.

Всі ті обставини вимагають розширення одинової на ціле місто церкви в місті єпископській.

— При тій нагоді треба би піднести обі передні вежі, котрі виглядають як би втіті і придавлені. З тою реставрацією мурів в парі має іти і украшене в середині, відповідаюче становиску катедрі в єпархії, яко матері всіх церков та й їх взірця, яким би она повинна бути, бо тепер як виражає ся автор монографії о Станіславіві, Шарловский, ся катедря wewnątrz, pomimo podniesienia jej do godności katedry, przedstawia się bardzo ubogo i pamiątek historycznych żadnych nie posiada. Також повинна би катедря прибрати з надвору і середини вид, приворонений до стилю всхідного і до вимагань богослуженя обряду нашого, подібно як се в перемискій рускій катедрі недавно стало ся. Коли в році 1891 єпископ Пелеш рукополагав одного пресвітера з єпархії гр.-к. кріжевацької (Kreutz в Хроациї) в Станіславіві, виразив ся той же о катедрі, що нема в ній niczego istotnego (нічого всхідного) і так дійсно єсть.

А з інших церков всхідного обряду, що істнували в Станіславіві, ні сліду, хіба тій угольній камінь викопаний сего року з під церкви Воскресенія Хр. з 1670 року 4 мая; на котрім то місци жиди поступові тепер вносять свою божницю, (як із рисуку єї виставленого в книгарни Вайденфельда видно, велчаву божницю з куполою і вежами — сказав биць, що то церков). З церкви свв. Варварі на Калицькій улиці також ні сліду, — тільки гурбок на горі парохіяльним свідчить про місце престола, а церквинце, відрізане вже з одної улиці домами жидівськими, що раз більше стісняє ся і в другій улиці, безпересадно кажучи, на 10 кроків, хотя саме ще єсть досить просторе. Церков та вже в 1848 році була занерта для богослуженя, але відбували ся там збори руских селян, котрі, як оповідав один очевидець, на голос дзвінка предсідателя клякали. Також передане згадує про третю церкву на заболотівськй передмістю (чи не Воведенія, о чім свідчить чаша, жертвована р. 1674 молодшим братством до церкви Воведенія). Шарловский уважає правдоподібно, що она стояла там, де тепер камениця Сіраковских і дім Веркейского при улиці Третього Мая.

Так всі три рускі святині, які на просторі нинішнього міста Станіславова колись істнували, зникли з лица землі, і вірні того обряду на місце тих не поставили нічого нового. Коли міста, як Золочів, Тернопіль, мають по три муровані церкви, то в Станіславіві єсть тільки одна, іменно бувший поезуїтський костел, котрий правительство в році 1847 передало на церкву гр. к. парохіяльну і розпорядженем міністерияльним з 21. жовтня 1849 туюж остаточно греко-

католикам станіславівським признано. В році 1862 перебудовано в ній престол відповідно до руского обряду і поставлено дошній іконостас з намістними образами досить примітивної роботи Іоанна Магаса. Часткова реставрація, переведена коштом фонду релігійного і адаптація на катедру в році 1885. коштовала 19 тисяч зр. Позаяк в тій одинокій церкві єпископ і 14 священників вже тепер відправляють богослуженя, тож потреба, особливо в виду збільшеня і духовенства і вірних, конечного розширення тої святині. В цілі переїзденя тої справи упростила єписк. капітула архітекта, п. Левінського нашого земляка зі Львова, котрий по оглядинах радив поставити три купули над пресвітерією і двома поверхніми захристіями, бо саме продовжене пресвітерії було би будівляним нонсенсом, вивести обі передні вежі, перепроводити реставрацію з надвору і в середині, що з відповідним украшенем і устроєнем церкви коштовало би до 100.000 зр. і по зібраню тої суми належало би доперва приступити до перебудови та украшеня церкви. Тої гадки був і попередній єпископ Пелеш, котрий при відході зі Станіславова просив своїх наслідників, щоби до докінченя того діла аж тоді приступали, коли будуть мати средства до відповідного і достойного положеня вінця. (Вістникъ 1891 р. 128 ст).

Але звідки фондів взяти на то дороге діло: До тепер зібрано ледви 7.500 зр. від року 1889 почавши. Передовсім повинні сповнити вірні станіславівські свій обовязок супрогив своєї церкви, а в дальшій лінії парохіяни всі враз з Княгинином прилученим. Ту би вже багато помогло коли би розпоряджене ординариятске з вересня 1893 було здійснене, щоби бодяй раз в місяць складку в катедрі священник збирав особисто і на ту ціль виключно обертав, по попереднім уведомленю і заохоченю парохіян до складки.

В великій мірі могло би і братство церковне парохіяльне причинити ся з доходів часто збираних в церкві, ограничаючи ся в видатках на другі потреби тільки на конечно, признаючи значнійші квоти на фонд украшеня церкви річично — тим більше, що тільки світліа жертвують люди, що купувати єго не треба — а деякі потреби з богослуженем получені покривають ся з навшалою, достарчуваного з релігійного фонда. Господарка братства повинна би бути раціональніша і до осягненя сеї великої цілі достроєна. Не зашкодило би братство вскрикнути інтелігентнішими і тою справою одушевленими особами.

Однак і в тм разі не старчило би фондів місцевих і сил до довершеня того великого діла. Тут в другій лінії обовязані клир і єпархіяни справу обнови катедрі уважити за свою питому і в рівній мірі по заспокоєню своїх перших мі-

— Який ти покірний став, братчику, се тебе любов так перемінила — зажартувала Меланя — але й Марія буде щаслива, бо дістане мого брата за мужа, а мій брат, то вже не аби хто.

Орест не мав коли відповісти, бо власне стали на подвірю й батько заговорив до него.

— Здоров, синку, якже бавив ся ти на весілю, добре, що?

— Дуже добре, от я дістав ще й подарунок — відповів Орест, показуючи срібну пушку.

— Но-но! то там не але дружбою бути, а скажи: вміють ті Буковинці так comme il faut бавити ся?

— Чому ні, мені здавало ся, що я дець у нас на забаві; одно лиш але, що говорять за богато по німечки.

— Як у нас по польски... Се вже така наша руска доля, що ми чужими мовами послугуємо ся. Кожда народність говорить своїм питомим язиком, лиш наша руска встидає ся свого, і скоро де в товаристві, зараз хапає ся чужого.

— Не знати чия в тім вина? — сказав Орест, сідаючи на лавочці перед хатою і обтираючи рукою високе чоло.

— Гм, та ніби ти не знавш — відповів о. Мартинів — наша власна, бо ми не простили собі сего, коли-б до Поляка не заговорили по польски, а він не простив би собі, коли-б заговорив до нас по нашому.

— То треба робити так, як він, і говорити лиш по свому — сказав Орест сьміючись.

— Треба, треба, але знайди мені такого, що на щось подібного відважить ся.

— То значить, що нам брак цивільної відваги, через що ми навіть чужого язика уживаємо — сказав сьміючись син.

— Ага, ага, як він красно назвав, але ви молоді маєте много красних фраз, а за діло не берете ся жось.

— Я упевняю вас, татку, що коли ми молоді наступимо, то певно ніхто в наших товариствах чужого язика не буде чути.

— Ну! хотів би я сего дочекати — сказав о. Мартинів усьміхаючись — але тимчасом розкажи мені про весіле, котре, як ти кажеш, було comme il faut. — О. Мартинів любив се чужоземске слово в своїх бесідах уживати.

Орест усьміхнув ся й почав розказувати подрібно події весіля.

На другий день поїхав о. Мартинів на соборчик й Орест не міг з ним о своїй справі поговорити. Аж третього дня почав Орест розказувати батькови про свої заміри що-до Марії, а батько хотячи показати ся авторитетним, відповів, що муєть в такій важній справі як синове подруже, намислити ся, доки скаже рішуче слово. За два дни дав синові своє благословене, а той, нарадивши ся з сестрою, засїв зараз до писаня листу.

Лист був такого змісту:

Високоповажана панно Маріє!

Вам уже звістно, що мое серце на віки до вас належить і належати буде, не потребує вам розказувати про тії чувства, які ви в моім

серці розбудили, бо сего я не зможу. Люблю вас і вічно любити буду, се казав я тоді, се кажу й тепер. На підставі сеї горячої любови прошу вас і родичів ваших о вашу руку. Зробіть мене щасливим і звяжіть ваше жите зі мною. Не будете сего ніколи жалувати, бо моя любов буде старатись ваше жите щастем окружати. Маючи вже вашу обіцянку, прошу ваших родичів уклінно приймати мене за сина, і звертаюсь до вас, дорога моя, щоби ви мою просьбу підперли. Мої родичі повитали радітно вістку о нашій любові і тішуть ся, що назвуть вас своєю донькою.

Прошу о як найскоршу відповідь, бо тих кілька днів, переведених без вас, здавались мені безконечними. Скінчіть же мє очікуване, подайте мені щастє, за котре вам завше вдячним буде
Ваш

Орест.

Прочитавши письмо Мелані, запечатав єго Орест і хотів зараз вислати осібним післанцем, але сестра задержала єго, кажучи, що годилось би післати Марії букет з червоних рож. Обое пішли до зільника, де красувались ще послідні царіцї цвїтів. Нарізавши кількадесят цвїток звязали їх в гарну китицю й дали слугі, приказуючи передати цвїти разом з письмом до рук самої панни Лісковекої...

(Дальше буде.)

сневих потреб до тоїже ревню і часто хоть би скромними датками причинитись так, як зробили львівські і перемискі єпархіани зі своїми катедрами. То певна річ, що станіславський клир і єпархія спомогли в значній мірі справу украшення обох згаданих руских катедр, як се із вказів в свій час оголошених можна переконатися; отже, річею справедливою було би, коли би й інші єпархії в поміч прийшли станіславській катедрі, бодай тою квотою, яку єпархія станіславська для них понесла. Треба би про тое ще віднести ся до обох Ординаріятів. Релігійний фонд яко патрон на дотичне прошене міг би причинити ся якою допомогою, як се при будові на катедрі мало містце. Не менше і рада мійска місцева не відмовила би значнійшою допомогою на ту ціль, як не відмовила на лат. костел Єзуїтів. Адже катедра руска була би пам'ятником історичним і оздобою міста!

Читаючи, якою значною квотою каса щаднича в Кракові причинила ся до реставрації катедр на Вавелю, маємо і ми Русини особлившу, і на справедливих причинах оперту претенсію до каси ошадности в Станіславі до допомоги на тую ціль, позаяк так Ординаріят як і Консисторія, богато парохій руских, інституції рускі і товариства уміщують свої капітали в тій щадниці, н. пр. Товариство дяків, фонд вдовичий і інші, причиняють ся до їх зисків. Коли видимо жертви тої каси на тутешні два лат. костели, ба й на божницю жертву над 3000 зр. то справедливо можемо домагати ся від тої щадниці допомоги на обнову рускої катедрі.

Коли міністерство дозволило лотерію на будову тутешньої жидівської синагоги, то гадаю, не відмовили би і прошеню тутешньої капітули о таку лотерію, если би капітула і в тій дорозі схотіла побільшити фонди. Поставлене катедрі станіславської на рівні з львівською і перемискою під виглядом її украшення єсть постулатом честі і достоїнства не тільки клира і вірних тої єпархії, але й всіх прочих Русинів, позаяк одинока руска церква в що раз розростаючись і хорошими будівлями заселяючись ся місті Станіславі, де що раз більше прибуває і висших урядів і достойників, котрі вже з уряду в дні торжественні нашого обряда і в дні нормальні в ній мають являти ся, та одинока церква з єпископскою катедрою і капітулою в такім запущенім стані зіставати далше не повинна без нараження ся на справедливий докір недбалства і байдужности. Обхід 300-літньої річниці унії берестейської як і 50-літній ювілей панованя Є. В. Цісаря могли би достарчити потрібного одушевлення до переведеня того великого діла на прославу обох торжеств, пожиток вірних і спомин достойний обох вишадків; і многи, котрі виділи львівську і перемиску катедрі в запущеню і обновленю, раді би побачити ще власними очима яснійшу блеском золота і мрамора і третю катедрі богоспаємого града Станіслава.

Дрібні вісти.

Чернівці, дня 20. липня 1895. р.

Є. В. Цісар дарував погорільцям і потребуючим помочи мешканцям місточка Глинян 2.000 зр. допомоги.

Іменованя. Др. Іван Матієв, професор при рускій гімназії у Львові, іменованій директором семінарії учительської в Сокалі. — Міністерство торговлі іменувало поштових асистентів: Вільг. Гавацького у Львові, Мар. Томка в Закопанім, Стеф. Ортинського у Львові, Петра Кутловського в Станіславі, Войт. Дуяновича і Фел. Кольмера у Львові, Брон. Смоленя в Ярославі, Макс. Коха у Львові, Ар. Кароля, Йос. Славичка і Казим. Дутчинського у Львові, Ант. Ратайського в Бучачі, Казим. Мокрицького і Як. Осовського у Львові, Дав. Юденфрайнда в Бродях Стан. Остафільського, у Львові, Йос. Серковського, Ів. Бачинського, Кар. Поляшка у Львові офіціалами поштовими, а львівська дирекція пошт і телеграфів пополнила всіх новоіменованих в дотеперішнім місці службовім. — Професор торговельної академії Настаси

іменованій професором при прав. школі реальній в Чернівцях; пров. учитель Андрій Мок і др. Самуїл Шніцер в Радівцях іменовані професорами тамже.

Перенесеня. Міністер внутрішніх справ переніс ц. к. старосту Йосифа Гарасимовича з Турки до Львова, приділяючи его до служби при намістництві та поручив управу староства в Турці ц. к. старості Фр. Білинському. — Професор при радовецкій гімназії Ромуальд Вурцер перенесений до гімназії в Чернівцях; а суплент при прав. школі реальній в Чернівцях Аврель Кібель яко провізоричний учитель до Бріксен.

203-та чатальня „Просьвіти“ закладає ся в Тухольці повіта стрійського, заходами талашного пароха о. Ів. Хавалки. Статуту внесено вже до галицького намістництва.

Др. Петро Стебельский іменованій звичайним професором австрійського права карного з руским язиком викладовим при львівській університеті.

В справі прогульки до Праги, устроюваної львівським гімнастичним товариством руским „Сокол“, оголошує комітет: „Пригадуючи наше оповіщене в справі прогульки до Праги на етнографічну виставу, просимо тих П. Т., котрі наміряють взяти участь в тій прогульці, щоби чим скорше, найпізніше до 25-го липня зголосили ся на адресу Володимира Лаврівського, в льокалі товариства „Сокол“, улица Підвале н-р 7, і разом з зголошеном зложили 2 зр. на розходи адміністрації а 30 зр. на білет їзди туді і назад. Комітет зложений з членів „Сокола“ і займаючий ся тою прогулькою, устроїв все так, щоби она вийшла як найкористнійше і найдешевше для учасників. Розходи поїздки до Праги і назад на Відень, Пешт і Мункач і удержане в часі поїздки не повинні, після обчисленя комітету, вносити більше як 70 зр. Коли зголосить ся 450 осіб, то прогулька відбудеть ся по зниженій ціні з 30 зр. на 15 зр. за білет їзди. Виїзд зі Львова наступить 3-ого серпня о 6 годині 45 минут вечером.

Полекші тарифові в ціли меліораций рільничих. На запитане галицького виділу краевого що-до зниженя тарифи для перевозу на галицьких залізницях державних древових рурок призначених для меліорацийних полі рільничих, заявила генеральна дирекція залізниць державних, що дуже радо признає відпогідні полекші в поодиноких випадках, коли сего буде вимагати особлива потреба. Отже хто хоче перевозити рурки до древованя залізницею, має за кожним разом удати ся просого до генеральної дирекції залізниць державних у Відні з прошенем о признане полекші тарифової для дотичного транспорту.

Ческо-славянську етнографічну виставу в Празі відвідало від 15-го мая до 15-го липня — отже за два місяці — 718.502 осіб за платними білетами.

Фальшива дитина. В Застіпці під Тернополем жили собі селяни Франц і Йосифа Жигальські в гаразді. До щасливого щастя хибувало їм лише дитини. Отже Жигальська користаючи з непристурности мужа пійшла до голови по розум і порозумівши ся з сільською акушеркою постановила за всяку ціну стати матерю. Одного дня пійшла гурьба по селу, що Йосифа привела на світ неживу дитину а зараз вночі поховали куми на кладовищі. По якімсь часі вернув муж домів та довідує ся о нещасю в хаті. Але деякі хитрійші люди з села, котішаючи Франца, висказали свій сумнів що-до тої нежливой дитини і порадили доходити справу. Отже постарано ся о дозволене власній і заряджено відноване тіла. Коли піднесено вго домовини, показало ся, що була там дитина, але — лялька з дерева убрана в шматки та прикрита цвєтами.

Дивне явище природи. Ріка Уьна в Хорватії переслала овогдя точили свої оглі коло містевости Сухай, нїт, немов би єї жерела в одній хвили вичерпали ся. Корпгом ледве вода слезила, а всі млини над рікою поставали. Нараз по півгодінній перерві показали ся свїжі потоки води, котра вже пливе як звичайно. Причина того явища доси ще не розслїджена.

Новий варстат ткацкий в Мостах великих. Галицька краєва комісія промислова застановляла ся на посліднім засіданю над справою піднесеня домового промислу ткацкого в Мостах великих і околиці. В засаді порішено: уповажити секцію адміністраційну до переведеня переговорів в ціли утвореня наукового варстату ткацкого в Мостах великих.

Померли. Софія з Вакулінських Бобикевича, жена о. Теоф. Бобикевича з Гозієва, в 20-ім році життя; — бувший ад'ютант Є. В. цісаря Франц Йосифа І. гр. О'Доннель, котрий 18-го лютого 1853-го р. спас цісареві жите перед замахом кравецкого челядника Лібенія; — о. Михайло Ганкевич, гр.-кат. парох церкви св. Петра і Павла на передмістю Личаківським у Львові, в 45-ім році життя а 21-ім св'ященства; — о. Василь Винницький, гр.-кат. парох в Залісцях, ходорівського деканату, в 65-ім році життя а 39-ім св'ященства.

Котра держава найбогатша? На підставі найновіших праць економістів і статистиків часопись „Monde Moderne“ подає обчислене богатства дев'ятинадцяти країв. Перше місце між ними займають Сполучені Держави, котрі мають 313 мільярдів, відтак Англія 265 мільярдів, Франція 225, Німеччина 161, Росія 127, дальше Австро-Угорщина 82, Іспанія 62, а Італія 54 мільярдів. Богатства прочих одинадцяти країв виносять від 30 до 34 мільярдів.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

Відень, 20 липня. (Приватна тел.) Бюджет прийнято сегодня в третім читаню 185 голосами против 86. Сегодня закінчить ся сегорічна сесія ради державної.

Софія, 20. липня. Князь Фердинанд заборонив задля поведеня родини Стамбулова і непринятя вінця, цілому двірському персоналови всяку участь в похоронах. — Убийником Стамбулова є Герорієв. Єго і двох спілників арештовано.

Відень, 20. липня. Wierer Allgemeine Zeitung доносить з Софії: Що йно прийшла з Ішля телеграма Є. В. цісаря Франца Йосифа, в котрій цісар висказує вдові по Стамбулові свій щирый жаль. — Потяги із заграниці привозять з собою множество вінців для Стамбулова.

Оповіщенє.

Головні збори тов. „Руска Школа“ в Чернівцях відбудуть ся в неділю, дня 28. лат. липня с. р. о 3. годині пополудни в салі „Народного Дому“ (улиця Петровича ч. 2), на котрі всіх дотеперішних членів, й п. т. учителів, учительок і приятелів руского шкільництва сим запрошаємо.

За виділ тов. „Руска Школа“ в Чернівцях, в липні 1895 р.
Проф. Др. С. Смаль-Стоцкий
голова.

Проф. С. Шпойнарский,
секретар.

Передплатників, котрі в доручуваню „Буковини“ добачать якусь неправильність або котрим не достає якого числа, просимо се зараз подавати нам до в'домости. Реклямація бракуючих чисел увільнена від оплати порта.

Ціни збіжя і других продуктів.

	Дня 20. липня 1895.	
	Львів.	Чернівці.
Пшениця . . . від	7.80 до 8.20	вд 6.75 до 7.—
Жито	6.25 „ 6.75	„ 5.75 „ 6.—
Ячмінь	5. „ 5.50	„ 5.75 „ 6.—
Овес	6.10 „ 6.50	„ 5.10 „ 5.15
Ріпак	9.— „ 9.50	„ — „ —
Горох	6.— „ 8.—	„ — „ —
Вика	5.75 „ 6.20	„ — „ —
Льнянка	— „ —	„ — „ —
Біб	— „ —	„ — „ —
Бобик	5.— „ 5.30	„ — „ —
Гречка	8.75 „ 9.25	„ — „ —
Конюшина черв. „	— „ —	„ — „ —
Конюшина біла „	— „ —	„ — „ —
Конюш. шведск. „	— „ —	„ — „ —
Кмин	— „ —	„ — „ —
Аниж	— „ —	„ — „ —
Кукуруза	6.— „ 7.—	„ 5.65 „ 5.73
Хміль 58.— до 65.— зр. за кильо у Львові, оковита за 10.000 літрів 14.25--14.75.		

ГІМНАЗИСТ-РУСИН,

— укінчивший VII. класу гімназіяльну, —
шукає
приватної лекції
на село або й в місті.
Ласкаві зголошення надсилати до нашої редакції.

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень
у Львові,
улиця Валова ч. 11,

засноване на підставі концесії ц. к. міністерства справ внутрішних з дня 9. грудня 1891. р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, опертий на засаді взаїмности своїх членів, обезпечує всяке майно движиме і недвижиме против шкідливого огневи під найприступнійшими услівями і почислює можливо найнижній премії.

Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожарі.

Зголошення о уділене агенції в місцевостях, де нема агенції „Дністра“, приймають ся.

КНИГАРНЯ

НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА
у Львові, улица Академічна ч. 8,
продає слідуєчі книжки:

Юрій Федькович. Повісті і оповідання	20	зр. кр.
Михайло Старицький. В темряві, драма	20	
Вас. Чайченко. Твори прозаїчні ч. I. 80 кр. ч. II. 50 кр. ч. III	80	
— Книга казок, поезії часть II.	60	
— Під хмарним небом, поезії ч. I.	1	
Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4 50 зр., з пересилкою	5	
— Кобзар для дітей	20	
Мих. Коцюбинський. „Хо“, оповідане	10	
Левенко. Пани і люди, повість	80	
— Салдатський розрух	10	
Геринг-Герасимович. Що то є господарність	20	
Осип Маковей. Поезії	20	
— „Оферма“ — новеля	10	
К. Т. Подоленко. За громаду, хроніка	20	
Іван Франко. Жіноча неволя в руских піснях народних	35	
— Без праці, оповідане	20	
— Лис Микита Гоголя	50	
— Украдене щасте, драма	30	
Уманець і Спілка. Словар російско-український ч. I. і II. по	2 50	
І. Баштовий. Українство на літератур. позах з Московщиною	50	
Ом. Партицький. Провідні ідеї в письмах Тар. Шевченка	35	
Вас. Ріленко. „Юлія в Таврії“, драма	30	
Записки Товариства імені Шевченка ч. I., II., III., IV, V. і VI. по	1 20	
Ю. Кенан. Співір ч. I. II.	1 20	
Кирило Студинський. Лірики, студія	20	
— Пересторога	1	
Василь Щурат. Пісня про Ролянда	50	
Леся Українка і Макс. Ставчинський. Книга пісень Г. Гейне	80	
— На крилах пісень, збірник поезій	60	
Павло Граб. Збірник поезій ч. I.	20	
— З чужого поля, переклади ч. I	20	
Др. Огоповський: Історія рускої літератури II. 3 зр., III. ч. 1 і 2 — 4 зр., IV. 1 зр., а том I.	3	
— Studien auf dem Gebiete der ruth. Sprache	1 50	
Куліш. Шекспірові твори перекл. ч. I.	1	
— Чорна Рада, повість	80	
Іван Нечуй. Повістки і оповідання	30	
— Сьвітогляд українського народа	30	
— Кайдашева сім'я, повість	50	
— Навіжена, повість	20	
— Над чорним морем, повість	90	
— Хмари, повість	1 50	
— Причена, повість	1 50	
— Микола Джеря, повість	80	
— Поміж ворогами	50	
— Попались	10	

ПРАВДА

ВІСТНИК

політики, науки і письменства, виходить двічі в місяць по ціні на рік 4 зр. пів року 2 зр., на чверть року 1 зр.
У Львові, улица Академічна, ч. 8.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО „РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,
улиця Петровича число 2,
має на складі:
„Ілюстровану Бібліотеку“
для молодіжи, міщан і селян, редаговану Омеляном Поповичем року 1886, 1887., 1888., 1889., 1890., 1891., 1892 1893., 1894., по 1 зл. 20 кр. за рочник, а всі 9 рачом за 9 зр.
3 пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр.

Чума горілчана.

Сумна історія для перестороги і науки бідним і багатим, старим і молодим перепові і тверезим руским читальникам присвятив Омелян Попович. Книжка ся має 80 сторін і коштує 20 кр., поштою 25 кр.

ВИЙШОВ

МОЛИТВЕННИК

виданий „Просьвітою“
в народній мові, великий, обймаючий 640 сторін друку, найповніший зі всіх таких Молитвенників.

Молитвенник сей містить в собі: I.) Молитви щоденні ранні і вечірні. II.) З Богослуженя церковного, іменно: а) з Вечерні. б) з Повечерній малої, в) з Повечерній великої, г) з Утрені, д) Літургії св. Іоана Золотоустого, е) Молитви з часі св. Літургії. III. Тайни покаяня і пресвь. Евхаристії. IV. Молитви для різного віку, стану і в різних потребах V. Молитви в часі великого посту. VI. Молитви на празники а) Господські, б) Богородичні, в) Сьвятих VII.) Молитви сполучені з відпустами, VIII.) Акафіст до а) Ісуса Христа, б) Пресвь. Богородиці в) св. Отця Николая. IX.) Молебєн до пресвь. Богородиці. X.) Тропарі, кондаки, богородичні і прокимени а) недільні, б) щоденні, в) на празники Господські, Богородичні і Сьвятих, г) на деякі потреби. XI.) Коляди і инші пісні церковні. XII.) Місяцослов цілого року.

Сей молитвенник дістати можна в канцелярії товариства „Просьвіта“ і в книгарні Ставропигійській і перепл. заведєню Мих. Спожарского по таких цінах:

- 1) Молитвенник брошурований — зр. 70 кр.
 - 2) оправлений па-пів в полотно з одвітими відтисками — „ 90 „
 - 3) оправлений ціло в полотно з золоченнями і відтисками 1 „ 10 „
 - 4) оправлений як під 3) з додатком золочених берегів 1 „ 30 „
 - 5) оправлений па-пів в шкіру з золоченнями і відтисками 1 „ 10 „
 - 6) оправлений ціло в шкіру з золоченнями і відтисками 1 „ 60 „
 - 7) оправлений як під 6) з додатком золотих берегів 1 „ 80 „
- Замовляючі поодинокі Молитвенники звольють присилати на оплату пошти 20 кр.

Альбум заслужених Русинів.

Ціна 70 кр.

СИЛА КНИЖКИ

або
о просвіті народній.
Під таким заголовком вийшла брошура в Чернівцях
написана
учителем Дарієм Пігуляком.
Ціна 25 кр., з пересилкою 27 кр. — Замовляти можна в редакції „Буковини“.

З друкарні Г. Чопа.